

МЕДНИЯТЪ КАВАЛЪ

Единъ овчарь, преди да умре, казалъ на синоветъ си:
— Оставямъ ви едно стадо овце. На ви и по единъ кавалъ. Засвирийте. Нека овцетъ сами си избератъ стопанина. Коя следъ кого тръгне, негова ще е.

Умрѣлъ стариятъ овчарь. Взели синоветъ сладкопойнитъ свирки, излѣзли предъ кошарата и засвирили. Щомъ засвирили, цѣлото стадо тръгнало следъ малкия братъ. По-топло било сърдцето му, по-сладка била свирката му.

Разсърдилъ се голѣмиятъ братъ.

— Я дай сега твоя кавалъ на менъ, — извикалъ той. — Твоятъ кавалъ трѣбва да е по-хубавъ, затова глупачкитъ тръгнаха следъ тебъ.

Далъ му малкиятъ братъ кавала си и взелъ неговия. Засвирили. Надулъ голѣмиятъ братъ съ всички сили кавала, като ябълки изпжкнали отъ надуване очитъ му, но овцетъ пакъ тръгнали следъ малкия братъ. Само единъ старъ, оглушалъ овенъ се объркалъ, та тръгналъ следъ него.

— Махай се и ти, дърто магаре,! — крѣсналъ той на овена и отъ ядъ счупилъ кавала си.

Тогава малкиятъ братъ му казалъ:

— Не се сърди, братко. Какво станало, станало. Вземи половината отъ стадото и да заживѣемъ братски.

Взелъ голѣмиятъ братъ половината стадо, но окото му се полакомило и за другата половина. Рано на другата сутринъ, преди да се пробуди братъ му, той извелъ заедно съ своитъ и овцетъ на брата си. Като се събудилъ малкиятъ братъ и не намѣрилъ овцетъ, помислилъ си:

— Брей, моятъ братъ излѣзе по-добъръ отъ мене. Ранобудецъ. Извелъ и моитъ овце, да ми помогне.

Той отишълъ на полето и рекълъ на брата си:

— Благодаря ти, братко, че си се погрижилъ за моитъ овце.